

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : **EMANOIL DAN**

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : **I. S. CODREANU**

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România. 45 lei
6 luni. 22,50
3 luni. 11,25
Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5
Lângă Palatul Justiției
— TELEFON 16/98 —

Rugăm pe abonații și cititori noștri a subserie la IMPRUMUTUL NAȚIONAL care e foarte avantajos pentru subscritorii. Rugăm a se citi PROSPECTUL ce publicăm în pag. 2 a suplimentului.

CURIERUL JUDICIAR

SUMAR

— Banchetul d-lui profesor D. Alexandresco din Iași.—Apel către d-nii profesori, magistrați și avocați.

JURISPRUDENȚA :

— Casație s. I: *Ecaterina Colonel Emil Romanescu cu Ministerul de Domenii*. (Terenurile din Dobrogea care conțin cariere de piatră și nisip, chiar în ipoteza că n'ar fi fost rezervate Statului prin actele de împărțială ale Comisiei de parcelare, cari au puterea unei hotărâri judecătorești definitive față de ori cine, încă ele se cuvin Statului, căci prin art. 16 din legea pentru regularea proprietății imobiliare în Dobrogea s'a recunoscut acestuia dreptul de proprietate nu numai asupra locurilor ce erau de domeniu public al Statului Otoman la epoca anexiunii Dobrogei, ci și asupra tuturilor minelor din Dobrogea.

— Tribunalul Buzău: *Iorgu Dumitrescu cu Al. Lărgescu-Iarca și alți* (Despre constituirea societăților. — Pentru ce se cere act scris? — Serisoarea unei părți către alta prin care-i confirmă că a asociat-o în exploatarea unei moșii. — Probă în justiție. — Dacă, un asociat poate lua pe un terțiu în societate fără consimțământul celui alt asociat? — Dreptul locatarului ca în caz de turburare din partea unui terțiu să intenteze acțiune și să ceară daune).

— Judecătoria rurală Odobești—Putna: *Radu Faroneanu* (Suspendarea executării hotărârii în penal), cu o Notă de d-l profesor I. Tanoviceanu.

Rezumatul Jurisprudenței Curții noastre de casație

— Cas. s. I: Judecata pricinilor. — Dreptul la replică. — Închiderea debaterilor fără să se fi acordat cuvântul în replică. — Exces de putere. — Violarea dreptului de apărare. — Cazul în care se constată că nu era nimic nou de adăugat. — Aprecieri suverană. — Art. 95 și 102 pr. civilă.

— Cas. s. II: Act. autentic. — Imprumut ipotecar. — Clauza că dobânzile se datoresc deplin drept prin expirarea termenului. — Investirea actului cu formula, executorie. — Executare. — Art. 171, 175 și 178 pr. civilă și art. 20 din legea autentificării actelor.

— Cas. s. III: Impozitul de 5% asupra venitului capitalului mobilier. — Legea din 1906. — Tranzacție prin care se renunță la uzufruct în schimbul unei rente viagere asigurată cu ipotecă. — Impunerea rentei cu 5%.

BANCHETUL

D-lui profesor D. Alexandresco din Iași

A P E L

către d-nii profesori, magistrați și avocați

Este aproape un an de când d-l profesor D. Alexandresco și-a terminat, după o grea și neîntreruptă muncă de aproape 32 ani, *Comentariile*

sale de drept civil, în număr de 16 volume, care astăzi se află în mâinile tuturor acelor ce se ocupă cu știința dreptului, servindu-le de prețioasă călăuză.

Abia terminate aceste Comentarii, neobositul muncitor intelectual publică un nou volum refăcut, de aproape 1000 pagini, asupra Convențiilor matrimoniale, iar alte două volume, iarăși complect refăcute, sunt în curs de publicare, și vor vedea lumina zilei cât de curând. Volumul privitor la vânzarea civilă și comercială va apare chiar în cursul acestui an.

O astfel de muncă intelectuală, atât de rodnică și atât de rară, dacă nu unică până acum în țara noastră, dezvoltată în mod sistematic, zi cu zi, până la vârsta de aproape 66 de ani, trebuie să ne servească ca îndemn și ca simbol. Ea trebuie relevată și îmbărbătată în fața întregii lumi culturale.

De aceea, un Comitet, compus din profesori universitari, magistrați și avocați a hotărât să sărbătorească munca uriașă a neobositului profesor dela Iași, printr'un strălucit banchet, care va avea loc la Otelul Bulevard în București, în seara zilei de 21 Mai, anul curent, ora 8 p. m., banchet care fusese proiectat anul trecut, dar care, din diferite împrejurări, s'a amânat până acum.

Acest banchet, la care va binevoi să asiste și d-l Ministru al Instrucțiunii publice, împreună cu alți domni Miniștri, va fi prezidat de d-l *Alex. Constantinescu*, Ministrul Agriculturii și Domeniilor, în calitate de prezident al Cercului avocaților.

Rugăm și pe celelalte reviste juridice și ziare cotidiene a reproduce acest apel.

COMITETUL

NOTA BENE.—Adeziunile se primesc cel târziu până în ziua de 14 Mai, la d-l Căpitan G. D. Danielopol, strada Atelier, No. 6 bis, în București.

Prețul tacâmului este de 25 lei de persoană.

Ținută este: fracul, smokingul, redingota sau jacheta neagră.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 15 Septembrie 1915

Președenția d-lui C. R. MANOLESCU, președinte
Ecaterina Colonel Emil Romanescu cu Ministerul de Domenii

Legea pentru regularea proprietății imobiliare în Dobrogea. — Terenuri conținând cariere de piatră și nisip. — Dreptul de proprietate al Statului asupra lor. — (Art. 16 și 32 din lege).

Când se constată că terenurile din Dobrogea ce conțin cariere de piatră și nisip au fost rezervate Statului prin actele de împărțea ale Comisiei de parcelare, asemenea acie au puterea unei hotărâri judecătorești definitive față de oricine, nu numai între locuitorii împărțiți, ci și între aceștia și Stat conform art. 32 al. 7 din legea proprietății imobiliare în Dobrogea, interpretat prin legea din 10 Aprilie 1910. Dar chiar și în ipoteza că acele terenuri n'ar fi fost rezervate Statului prin actele de împărțea ale Comisiunii, încă ele se cuvin Statului, căci prin art. 16 din zisa lege s'a recunoscut acestuia dreptul de proprietate nu numai asupra locurilor ce erau de domeniu public al Statului otoman, la epoca anexiunii Dobrogei, ci și asupra tuturilor minelor din Dobrogea.

Prin urmare, cu drept cuvânt Curtea de apel respinge acțiunea prin care acei cari au cumpărat dela locuitorii împărțiți în Dobrogea revendică terenuri neproductive, aflate în lotul cumpărat, terenuri ce conțin cariere de piatră și nisip.

Deciziunea No. 480/915. — Respins recursul făcut de Ecaterina Col. Emil Romanescu, contra deciziei Curței de apel Galați s. I, No. 170/914, dată în proces cu Ministerul Domeniilor.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier C. Sărățeanu;

Pe d-l avocat C. I. Fortunescu din partea recurentei, în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat Schina din partea Ministerului de domenii, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivelor de casare invocate:

I. «Exces de putere, violarea art. 16 și 11 legea pentru regularea proprietății imobiliare în Dobrogea. Am susținut înaintea Curții că Statul nu avea nici un drept să-și rezerve în interiorul lotului meu o porțiune de teren, pe care o intitulează azi teren vărtos, improductiv, pante repezi etc. într-un câmp legea pentru regularea proprietății imobiliare în Dobrogea nu-i conferă acest drept. Curtea pentru a sprijini teza contrari, pretinde că Statul avea acest drept după art. 16 din legea pentru regularea proprietății imobiliare în Dobrogea, combinat cu art. 107 din codul proprietății funciare Otomane. Curtea comite aci două erori grave: 1) Crede că sub determinarea de «locuri și clădiri ce au aparținut Statului Otoman» se cuprind și carierele, ceea ce este absolut contrar înțelesului art. 16 sus citat; 2) nu observă că chiar așa fiind art. 107 din codul Otoman se referă la carierele de sub pământurile mirie sau cu dijmă, pe câtă vreme însăși reprezentantul Statului recunoaște că autorii lui Mihail Kogălniceanu, uzând de dispozițiile art. 11 din legea pentru regularea proprietății imobiliare în Dobrogea, rescumpăraseră

dijma și deveniseră proprietari absoluți, deci nu ar mai fi vorba de locuri mirie. De unde rezultă că numai prin violarea art. 16 și 11 din legea pentru regularea proprietății imobiliare în Dobrogea, Curtea a putut justifica pretențiunea Statului de a fi proprietar ocult în mijlocul lotului meu».

II. «Violarea art. 17, 18 și 32 din legea pentru regularea proprietății imobiliare în Dobrogea. Curtea invoacă în potriva mea tocmai ceea ce este în favoare mea. În satisfacerea art. 17 și 18 din legea pentru regularea proprietății imobiliare în Dobrogea, comisiunea de parcelare a comasat pământurile locuitorilor și a făcut apoi parcelarea între ei; Comisiunea de parcelare — constată Curtea — imi măsoară, delimitează și parcelează terenurile cuprinse în ele și notându-se în tabela de parcelare a pământurilor de cultura a locuitorilor din comuna Omurcea sub No. 89 iar la 16 Aprilie 1885 aceiași comisiune mă pune în posesiune. — Art. 32 spune: «pământurile recunoscute și delimitate în masa locuitorilor se vor măsura și parcela de către inginerii însă chemați de Stat» și mai departe «actele de împărțea încheiate de Comisiunea de parcelare vor avea deplina putere ca o hotărâre judecătorească definitivă». Greșit socotește Curtea că art. 32 se aplică la delimitarea în masă între pământurile Statului și a locuitorilor: Art. 32 se aplică numai la pământurile delimitate între locuitorii, și cum din actele de parcelare se constată că mie mi s'a recunoscut lotul 89, acest lot nu-mi poate fi atins de Stat».

III. «Exces de putere, violarea art. 1895 cod. civil, omisiune esențială. Am invocat înaintea Curții prescripțiunea de 10 ani bazată pe just titlu și bună credință. Înaintea Tribunalului Constanța s'au ascultat o serie de martori cu care am stabilit că autori mei și eu am posedat întreg lotul 89 în care, se află cuprins și terenul în litigiu, mai bine de 10 ani. Lucrul acesta este de altfel judecătorește stabilit între noi cu ocaziunea anchetei făcută de jud. Ocolului Constanța, după cum constată și curtea într-unul din considerentele sale, unde spune: «din ancheta locală se stabilește ca posedase terenul în litigiu numai până la 1897».

«Or, tot Curtea constată că am fost pus în stăpânirea lotului 89 la 16 Aprilie 1885. Eu am susținut înaintea Curței că justul meu titlu sunt actele de cumpăratură ale lui Mihail Kogălniceanu pe baza cărora mi s'a alcătuit și delimitat lotul 89 încă din 16 Aprilie 1885, după cum constată și Curtea. Am stăpânit corpul acesta cert și determinat denumit lotul 89 pe baza titlurilor mele, actelor de delimitare și parcelarea și punerea în posesiune.

«Curtea violează art. 1895 când pretinde că nu am titlu de cât pentru 247 ha. 2356 mp. când eu am stăpânit lotul întreg. Curtea comite și o omisiune esențială când nu se pronunță asupra depunerilor de martori, din care reiese cele arătate de mine mai sus și care dacă ar fi fost considerate de Curte ar fi căpătat altă soluțiune»

Având în vedere decizia supusă recursului, din care rezultă că Ecaterina Col. E. Romanescu fiind împedicată de agenții Statului să exploateze carierele de piatră și nisip aflate pe moșia sa Omurcea din Dobrogea, a făcut acțiune contra acestuia pentru revendicarea terenurilor neproductive, aflate pe zisa moșie, ce conțin piatră și nisip în suprafață de 34 hectare, acțiune care a fost respinsă de ambele instanțe de fond; că recurenta și-a întemeiat dreptul de proprietate asupra acestor terenuri: 1) pe actul prin care unchiul său Mihail Kogălniceanu îi donează lotul No. 89 în suprafață de 288 hectare în

care intră și cele 34 hectare în litigiu, și care lot se compune din pământurile mirie sau cu dijmă cumpărate de autorul său dela șapte locuitori cu tapiuri verificate de comisiunea de parcelare din 1884; 2) pe prescripțiunea de zece ani, cu bună credință și în temeiul actului de donație și actelor de cumpărare ca just titlu;

Având în vedere că, pentru a respinge primul temein al acțiunii, Curtea de Apel constată și motivează că terenurile în litigiu au fost rezervate pe seama Statului de comisiunea de parcelare din 1884, prin planul și procesele verbale de parcelare, de oare ce după art. 107 din codul proprietății fonciare otomane, carierile de sub pământurile mirie aparțineau Statului otoman, că aceste terenuri n'au fost cuprinse în tapiurile celor șapte vânzatori către M. Kogălniceanu, de oarece suprafața lotului cu care M. Kogălniceanu figurează în plan este cu 41 hectare mai mare ca suprafața locurilor cumpărate de dânsul dela cei șapte locuitori și această diferență reprezintă tocmai partea rezervată Statului și anume 34 hectare terenurile neproductive în litigiu și 7 hectare terenuri ocupate de drumuri și căi ferate;

Considerând că fiind stabilit că terenurile în litigiu au fost rezervate Statului prin actele de împărțeală ale comisiunii de parcelare asemenea acte au puterea unei hotărâri judecătorești definitive față de oricine, nu numai între locuitori împărțiți, ci și între aceștia și Stat, potrivit textului art. 32 al 7 din legea proprietății imobiliare în Dobrogea, interpretat prin legea din 10 Aprilie 1910;

Că și în ipoteza că aceste terenuri n'ar fi fost rezervate Statului prin actele de împărțeală ale comisiunii, încă ele se cuvin Statului, căci prin art. 16 din menționata lege, s'a recunoscut acestuia dreptul de proprietate, nu numai asupra locurilor ce erau de domeniu public al Statului Otoman, la epoca anexiunii Dobrogei, ci și asupra tuturor minelor din Dobrogea, deci și asupra carierilor de piatră și nisip în speță;

Că, împrejurarea că aceste cariere se găseau pe pământuri mirie sau cu dijmă, răscumpărate în urmă de autorii recurenței, nu schimbă soluțiunea, întru cât textul art. 16 nu face nici o distincțiune între terenurile pe care se află minele declarate proprietatea Statului;

Că, așa dar, Curtea de Apel n'a violat art. 16 și 32 din legea proprietății imobiliare în Dobrogea, când a decis că Statul era în drept să-și rezerve în interiorul lotului recurenței terenurile miniere în litigiu;

Considerând că, odată stabilit că terenurile revendicate n'au fost cuprinse nici în lotul lui M. Kogălniceanu, nici în tapiurile autorilor acestuia, nici din potrivă expres rezervate Statului, nici prescripțiunea de zece ani nu putea fi invocată de recurență pe temeiul acestor acte ca just titlu și, așa fiind, Curtea de Apel n'a făcut omisiune esențială, dacă n'a mai examinat posesiunea exercitată de recurență timp de zece ani asupra terenurilor în litigiu;

Că, prin urmare, motivele de casare sunt neîntemeiate și recursul cată să fie respins;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BUZĂU S. I

Audiența dela 12 Mai 1915

Președenția d-lui C. M. CLIMESCU, prim-președinte

Sentința civilă No. 164

Iorgu Dumitrescu cu Alexandru Lărgeanu-larca ș. a.

Societate. — Contractanți. — Consimțământ. — Dacă se cere act scris? — Pentru ce se cere? — Scrisoarea unei părți către o alta, prin care-i confirmă că a asociat-o în exploatarea unei moșii — Mărturisire. — Probă în justiție. — Când este cerută formalitatea dublului exemplar? — Societate de persoane. — Dacă un asociat poate lua pe un terțiu în societate fără consimțământul celuilalt asociat? — Locator. — Locatar. — Posesie. — Turburarea de

către un terțiu. — Dreptul locatarului ca în numele său personal să intenteze acțiune și să ceară daune. — (Art. 1179, 1519 și 1426 cod. civil).

1. Contractul de societate este un contract consensual, pentru a cărei existență este suficient consimțământul mutual al părților contractante, fără a fi nevoie de un act scris care să-l constate, actul scris fiind cerut ad probationem, iar nu ad solemnitatem.

2. Scrisoarea prin care o parte confirmă altei părți că a asociat-o cu o treime la câștig și pagubă în explotarea unei moșii aducând ca aport social o treime din costul arendei ce se plătește, cum este cazul în speță, este mărturisirea scrisă pe care acea parte o face celeilalte părți despre societatea deja încheiată prin convențiunea verbală anterioară; astfel privită, această scrisoare face probă în justiție, căci nu este un act bilateral spre a fi nevoie de constatarea formalității dublului exemplar, cerută de art. 1179 Cod. civil, care e necesară numai pentru contractele sinalagmatice sub semnătură privată.

3. Potrivit art. 1519 C. civil la societățile de persoane un asociat nu poate, fără învoirea celorlalți, să asocieze pe un terțiu la societate, chiar când ar avea administrarea ei.

4. După art. 1426 C. civil locatorul nu este răspunzător către locatar de turburarea cășunată lui prin faptul unei a treia persoane, iar locatarul are facultatea de a reclama contră-i în numele său personal.

S'au ascultat d-nii avocați C. Jitianu și G. Moscu din partea reclamantului și D. Neagu și P. Ioanițescu din partea părților.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea introdusă de Iorgu Dumitrescu, arendaș, domiciliat în comuna Cotu-Ciori, jud. Buzău, prin petițiunea înreg. la No. 9043/915, prin care chiamă în judecată pe Alexandru Lărgeanu-larca și Iulian Lărgeanu, domiciliati în Buzău, și pe Ghiță Udrea, Ion Vlad-Ionașcu, Ion D. Vasile, Toader Nedelcu, Ion Iordache, Nicolae Iordache, Grigore Drăgulănescu, Mihai Radu, Toader Radu și Vlad Ionașcu, cu toții domiciliati în comuna Largu, jud. Buzău;

Având în vedere că din susținerile și recunoașterile făcute de părți, cum și din actele prezintate de ele, se constată următoarele:

Iulian Lărgeanu, proprietarul moșiei Largu, de 450 hectare, a arendat această moșie la trei persoane, și anume Iorgu Dumitrescu, Ghiță Udrea și Ion Vlad-Ionașcu, pe termen de 5 ani, cu începere dela 23 Aprilie 1913 și cu prețul de 12000 lei anual, plătit în două rate semestriale, la 1 Aprilie și 1 Octombrie. Cei trei arendași s'au învoit între ei ca să ia fiecare în posesiune și exploatare câte o a treia parte din moșie, plătind fie care câte o a treia parte din câștig;

În primul an de arendă lucrurile au mers bine, fiind înțelegere între părți; în al doilea an, însă, se pare că buna-înțelegere a încetat, și că proprietarul Iulian Lărgeanu s'a înțeles cu doi dintre arendași, Ghiță Udrea și Ion Vlad-Ionașcu, să înlăture pe cel de al treilea, Iorgu Dumitrescu; în acest scop s'au învoit a simula neplata câștigului de 1 Aprilie 1914, de câte 2000 lei fie-care, din partea celor doi arendași, și, pe baza acestui fapt, Iulian Lărgeanu a făcut proces de reziliere la tustrei arendași; când Iorgu Dumitrescu s'a prezintat la proprietar

cu porțiunea sa de câștin de lei 2000, acesta a refuzat să i-o primească, pretextând că nu i s'a plătit și de ceilalți doi; Dumitrescu se vede silit să facă ofertă de plată, urmată de consemnarea sumei, și în același timp, somează pe coarendășii săi să se execute, plătiind părțile lor; în cele din urmă, văzând că aceștia nu răspund nimic și nici nu plătesc, Dumitrescu consemnează și partea lor de 4000 lei; grație faptului că nu se specifică în contract locul de plată, el izbutește să facă a se respinge acțiunea de reziliere a proprietarului, acțiune la care ceilalți doi arendași, Udrea și Ionașcu, n'au opus nicio rezistență, neprezentându-se în instanță;

Era vădit că un concert fraudulos se urzise între tovarășii săi și proprietar, pentru a-l înălțura pe el, Dumitrescu. Acesta chiamă atunci în judecată pe cei doi și pe proprietar, cerând a se declara desfăcută asociația dintre ei și a fi recunoscut el singur ca arendaș al moșiei;

Cu ocaziunea acestui proces intervine un fapt, care este geneza acțiunii de față. Și iată anume ce: i-ar fi fost cu neputință lui Iorgu Dumitrescu să obțină câștig de cauză în ce privește cel de al doilea cap de cerere, recunoașterea lui ca singur arendaș, dacă nu ar fi avut asentimentul proprietarului. Acesta din urmă contractase cu trei persoane în mod indivizibil, cu alte cuvinte față de el cei trei arendași constituiau o societate, și nu putea fi el silit să continue contractul numai cu unul din ei, în urma desființării societății. De aceea, Iorgu Dumitrescu a profitat de faptul că Iulian Lărgeanu, proprietar, dăduse o procură fiului său, Alexandru Lărgeanu-larca, de a-i administra averea și de a-l reprezenta în justiție, și se înțelege cu acesta să nu se opună la acțiunea intentată celorlalți doi arendași și să consimtă la rămânerea lui ca singur arendaș. Zis și făcut Dumitrescu dovedește în instanță reaua credință a asociaților săi și concertul fraudulos dintre ei și proprietar, și obține astfel desființarea asociației iar pe baza consimțământului dat de fiul și reprezentantul proprietarului, obține recunoașterea lui de singur arendaș al moșiei Largu;

Ce ascundea acest consimțământ? O învoială se făcuse între Dumitrescu și Lărgeanu fiul: în schimbul declarațiunii sale, acesta din urmă obținea dreptul de asociat cu o treime în contractul lui Dumitrescu, care acum rămânea singur stăpân pe moșie. În adevăr, în August 1914, în momentul când se judeca procesul înaintea secțiunii de vacanță a acestui tribunal, Dumitrescu dă o scrisoare lui Lărgeanu-larca, prin care recunoaște că îl va lua ca asociat pentru o treime în exploatarea moșiei, de îndată ce va fi câștigat definitiv procesul cu ceilalți doi arendași, și îi mai acordă și avantajul material de a nu plăti porțiunea sa de o treime din câștinul de 1 April 1915, de când urma să înceapă noua societate, ci numai câștiurile următoare. Și, ca dovadă că această scrisoare era prețul bunelor ofii făcute de Lărgeanu fiul, prin încuviințarea sa la acțiunea lui Dumitrescu, este faptul că, în apel, la Curte, s'a prezintat Lărgeanu tatăl printr'un alt procurator, care a susținut — fără succes însă — că fiul său nu putea să facă nicio recunoaștere în favoarea lui Dumitrescu;

Înarmat cu această scrisoare, Alex. Lărgeanu-larca a căutat să speculeze drepturile ce i se confereau prin ea, și a făcut un act de cesiune către zece locuitori din Largu, părții de astăzi, prin care le trece toate drepturile ce avea de asociat la o a treia parte din arenda moșiei, adică 300 pogoane. Actul s'a autentificat de acest tribunal la No. 195 din 29 Ianuarie 1915, iar în primăvară, Lărgeanu-larca, împreună cu tatăl său, semnat și el în actul de cesiune, au pus pe cei zece cesionari în posesiunea a 80 pogoane din moșie. Aceștia au arat și semănat aceste pogoane;

Acestea sunt faptele care au dat naștere acțiunii de față, prin care reclamantul Iorgu Dumitrescu cere:

1) A se declara fără nicio valoare juridică scrisoarea dată de el părții lui Alex. Lărgeanu-larca;

2) În ipoteza că i s'ar recunoaște o atare valoare, a se declara ca neputând face probă în justiție, fiind un înscris sub semnătură privată care tinde a dovedi un contract sinalagmatic, fără a fi făcut în dublu exemplar;

3) În ipoteza că ar putea face această probă, a se declara neexistentă societatea ce ea tinde a dovedi, căci îi lipsește unul din elementele esențiale ale contractului, miza sau aportul social din partea lui Al. Lărgeanu-larca;

4) În ipoteza când s'ar decide că societatea există, a se declara ca nulă și neopozabilă reclamantului cesiunea făcută de asociatul Lărgeanu-larca către cei zece părți, ca una ce constituie o substituție de asociat fără consimțământul celui alt;

5) În ipoteza că cesiunea ar fi valabilă în drept, a se anula totuși, ca una ce ar depăși drepturile cedentului de asociat în exploatarea comună;

6) A se obliga pe cei zece părți să evacueze porțiunea de moșie pe care au ocupat-o;

7) A se obliga pe toți părții în mod solidar la plata sumei de zece mii lei, cu titlu de daune-interese;

8) A se obliga de asemenea pe toți părții în solidar la daune de întârziere de câte una sută lei pe fiecare zi, până la reîntrirea reclamantului în posesiunea pogoanelor ocupate de părți;

9) A se acorda execuțiunea provizorie a hotărârii în ce privește evacuarea moșiei, și cheltueli de judecată;

În ce privește primul cap de cerere:

Având în vedere că se susține de reclamant că scrisoarea sa din August 1914, adresată părții lui Alex. Lărgeanu-larca, scrisoare pe care nu o contestă, căci vorbește de ea în chiar petițiunea de introducere a acțiunii, nu ar avea nicio valoare juridică, și nu ar conferi nici un drept părții, căci ar fi o simplă promisiune de a-l lua ca asociat în exploatarea moșiei Largu, promisiune care nu a fost, însă, tradusă în fapt;

Considerând că din termenii în care este redactată această scrisoare rezultă că ea nu este decât confirmarea unui contract verbal de societate, încheiat anterior între reclamant și părți, sub condițiunea suspensivă dacă va câștiga definitiv procesul de desfacerea tovarășiei cu vechii asociați, Ghiță Udrea și Ion V. Ionașcu;

Că, dacă în scrisoare se vorbește de facerea unui act autentic de asociațiune, după ce hotărârea va rămâne definitivă, aceasta nu înseamnă că societatea nu era deja constituită în momentul trimiterii scrisorii, ci că ar fi fost numai un simplu proiect;

În adevăr, este necontestat în doctrină și jurisprudență că contractul de societate este un contract consensual, pentru a cărui existență este suficient consimțământul mutual al părților contractante, fără a fi nevoie de un act scris care să-l constate; așa fiind, din moment ce părțile au convenit asupra obiectului societății și asupra celorlalte condițiuni ale contractului, acesta a luat ființă, iar actul scris pe care îl pot încheia în urmă nu servește decât ca un instrument de probă; cu alte cuvinte actul scris este cerut *ad probationem*, iar nu *ad solemnitate*;

Considerând că scrisoarea de care ne ocupăm constată toate aceste elemente ale contractului de societate, supunând însă existența lui unui eveniment viitor și necert — câștigarea definitivă a procesului cu ceilalți doi arendași — adică unei condițiuni suspensive; din moment ce această condițiune s'a îndeplinit — și în fapt ea s'a îndeplinit, căci procesul a fost definitiv câștigat — contractul se consideră a fi luat ființă încă dela ziua înțelegerii părților;

Că, prin urmare, nu se poate susține, cum a făcut-o reclamantul, că această scrisoare nu are valoare juridică și nu conferă nici un drept părții lui Lărgeanu-larca; din contra, ea face pur și simplu dovada existenței societății între el și reclamant;

Astfel că primul cap de cerere este nefondat;

In ce privește cel de al doilea cap de cerere:

Având în vedere că se susține de reclamant că scrișoarea în chestiune nu poate face probă în justiție, căci, fiind vorba de dovedirea unui contract sinalagmatic, înscrisul sub semnătură privată care e chemat să-l dovedească, ca să fie valabil, trebuie să fie făcut în atâtea exemplare originale câte sunt părțile cu interes contrariu — în specie două (art. 1179 c. civ.);

Considerând că formalitatea dublului exemplar și menționarea despre îndeplinirea ei, cerută de lege pentru contractele sinalagmatice sub semnătură privată, nu este cerută decât pentru perfecțiunea actului, instrument de probațiune, pe care părțile îl redactează în contradictor pentru a așterne pe hârtie convențiunea lor, ceea ce este normal și logic, pentru ca fiecare parte să-și aibă copia actului care obligă pe cealaltă parte; în cazul, însă, când înscrisul emană numai dela una din părți, cum este scrisoarea adresată de reclamant părții lui, mai este oare aceeași situațiune, spre a se cere aplicațiunea art. 1179? Este el acest înscris redactat în scopul special de a dovedi formarea societății, sau nu este altceva de cât mărturisirea scrisă pe care una din părți o face celeilalte, despre societatea deja încheiată prin convențiune verbală anterioară? Și, astfel privit actul, nu mai este un act bilateral, spre a fi aplicabil art. 1179. (În acest sens *Troplong*, Société, vol. I, n. 206; *Guilouard*, Société, n. 83);

Că, prin urmare, nici cel de al doilea cap de cerere nu este fondat;

In ce privește cel de al treilea cap de cerere:

Având în vedere că se susține de reclamant că societatea dintre el și părțile Lărgeanu-larca nu a putut lua ființă, neîntrunind toate elementele esențiale ale acestui contract, și anume lipsind aportul social din partea celui din urmă;

Că, părțile au susținut, la rândul lor, că contractul dintre Dumitrescu și Lărgeanu-larca nu este o societate ci o sub-arendare;

Considerând că din întregul coprinsul scrisorii rezultă că intențiunea comună a părților contractante a fost de a întemeia între ei o societate pentru exploatarea în comun a moșiei Largu, societate în care logu Dumitrescu aducea ca aport social pe de o parte dreptul de exploatare al moșiei, dobândit de el în virtutea contractului de arendă ce avea cu proprietarul, iar pe de alta munca sa și plata câștiurilor în proporțiune de două treimi, afară de câștiul primului semestru al anului 1915, pe care se obligă a-l plăti el în întregime; că, Al. Lărgeanu-larca aducea ca aport social munca sa în exploatarea comună și plata câștiurilor în proporțiune de o treime, cu începere dela al doilea semestru al asociației; că, beneficiile sau pierderile ce puteau rezulta din această tovarășie îi priveau pe ambii asociați, în aceeași proporțiune de două treimi și o treime;

Că, prin urmare, nu se poate susține că Lărgeanu-larca nu aducea nici un aport social, așa cum susține reclamantul că ar rezulta din pasagiul final al scrisorii, care are cuprinsul următor: «... după plata arenzei primului semestru care se va face de mine, semestrele următoare se va plăti tovarășie din produsul exploatarei anului agricol 1915...»; în adevăr, nu se poate trage de aci concluziunea că Lărgeanu-larca nu avea nici un rizic, și că nu avea nimic de dat din buzunarul său; căci, dacă admitem că produsul exploatarei anului curent, și a celor următori, ar fi de o valoare mai mică decât cheltuielile făcute, cu alte cuvinte dacă ar rezulta pagubă în loc de câștig atunci urmează oare că Lărgeanu-larca să fie scutit de plata câștiurilor următoare? Oare interpretare trebuie exclusă, căci nu cadrează cu un alt pasagiul al scrisorii, și anume cel următor: «... declar că vă iau în asociație cu mine... care veți participa cu o a treia parte atât la câștig cât și la pagubă...»; și în ce mod ar putea participa la pagubă asociatul Lărgeanu-larca, decât plătind în primul loc porțiunea sa de atreia parte, din câștiu, în cazul când

exploatarea nu dă nici un beneficiu? Iată, deci, că există aport social din partea acestui asociat;

Considerând că, dacă acest aport social al lui Lărgeanu-larca este cu ceva mai mic decât o treime, căci el nu participă la plata primului câștiu al arenzei, deși beneficiul său eventual este de o treime, aceasta nu face anulabil contractul de societate, căci nicăieri în lege nu se spune că miza socială trebuie să fie riguros egală cu participarea la beneficii; doctrina ne spune că, în atare caz, pentru ceea ce întrece ca beneficii peste miza socială se socotește ca o donație indirectă, care este perfect valabilă (*Baudry et Wahl*, Société, n. 6; *Guilouard*, Société, n. 9); și, în specie, explicațiunea acestei donații indirecte făcută lui Lărgeanu-larca este foarte simplă: Dumitrescu a căutat să-l răsplătească de concursul mai mult decât bine-voitor pe care i-l dăduse în procesul de desființarea tovarășiei cu primii săi tovarăși;

Considerând că, în ce privește susținerea tuturor părților, că contractul intervenit între reclamant și Lărgeanu-larca ar fi o sub-arendare și nu o societate, această susținere nu are niciun temei și este făcută numai în interesul cauzei — căci dacă s'ar decide că este sub-arendare, atunci ea ar fi valabilă, ca una ce nu este expres prohibită prin contract;

În adevăr, pentru a ajunge la această concluziune, părțile se amparează de fraza următoare din scrisoare: «declar că vă iau în asociație cu mine în locul unuia din cei doi care va fi despărțit din moșie...» și susțin că intențiunea reclamantului ar fi fost să continue, și cu Lărgeanu-larca aceeași stare de fapt care existase mai înainte între el și foștii săi coarendăși, Udrea și Ionașcu, cu cari nu avusese o exploatare în comun a moșiei, ci fiecare pentru partea sa, plătindu-și separat porțiunile de câștiu;

Considerând că din analiza coprinsului întreg al scrisorii, după cum s'a văzut mai sus, rezultă că intențiunea comună a părților contractante a fost de a întemeia o societate, care să exploateze în comun moșia arendată; și tocmai această intențiune de a exploata în comun, de a participa la sarcinile exploatarei și de a-și împărți beneficiile, constituie trăsătura distinctivă dintre societate și sub-arendare (*Baudry et Wahl*, loc. cit. n. 25);

Și, că aceasta a fost intențiunea reclamantului mai rezultă și din altă împrejurare: el gustase din plăcerile co-arendării cu foștii săi tovarăși, și avusese de suferit de pe urma relei lor credințe și a conivenței dintre ei și proprietar; nu este de admis că ar fi voit să mai încerce o nouă experiență de acest fel, atunci când nimic nu îl silea la aceasta;

Că, astfel fiind, nici acest cap de cerere nu este întemeiat;

In ce privește cel de al patrulea cap de cerere:

Având în vedere că se susține de reclamant că cesiunea intervenită între Lărgeanu, tatăl și fiul, și ceilalți părți este nulă și neopozabilă lui, ca una ce constituie o substituție de asociat fără consimțământul celui alt;

Considerând că, potrivit disp. art. 1519 c. civ., un asociat nu poate fără învoirea celorlalți să asocieze pe un terțiu la societate, chiar când ar avea administrațiunea ei;

Că, această prohibițiune a legii își are rațiunea ei la societățile de persoane, cum este în specie, căci contractul acesta implică raporturi personale și de încredere reciprocă: el este făcut cîntuitu persoane; alipirea unui nou membru nu este posibilă decât cu consimțământul tuturor asociaților, nefiind suficient acel al majorității;

Nu tot astfel este la societățile de capitaluri, cum sunt societățile anonime: acolo, persoana asociaților este indiferentă una alteia, ei nici nu se cunosc între ei; de aceia acțiunile pot trece din mână în mână;

Considerând că actul de cesiune al drepturilor lui Lărgeanu-larca către cei zece părți, locuitori din Largu, constituind o adevărată substituție de asociat, adică asocierea unor terții la societatea întocmită între el și

reclamant, și această substituție fiind făcută fără consimțământul acestui din urmă, ea este nulă, potrivit art. 1519;

Că, așa fiind, acțiunea este admisibilă din acest punct de vedere;

În ce privește cel de al cincilea cap de cerere:

Având în vedere că s'a cerut anularea cesiunii și din punctul de vedere al depășirii de către cedent al drepturilor sale de asociat în exploatarea comună;

Că, față cu admiterea precedentului cap de cerere, este inutil a-l mai discuta și pe acesta;

În ce privește cel de al șaselea cap de cerere:

Având în vedere că s'a cerut de reclamant a se obliga pe părții cesionari să evacueze cele 80 pogoane pe care le-au ocupat fără nici un drept;

Considerând că acest cap de cerere constituie o acțiune posesorie în reintegrare, grefată pe acțiunea în nulitate a actului de cesiune, și ca atare, urmează a fi examinată;

Considerând că, în ce privește dreptul arendașului de a intenta o atare acțiune, acest drept este consacrat de art. 1426 c. civ., după care locatorul nu este răspunzător către locatar de turburarea cășunată lui prin faptul unei a treia persoane, iar locatarul are facultatea de a reclama în contră-i în numele său personal;

Că, în specie, actul părților de a fi ocupat cele 80 pogoane din moșia arendată reclamantului, fără a avea vre-un drept la aceasta, după cum s'a văzut mai sus, acest act constituie din partea lor o adevărată deposezare, care dă drept reclamantului depozat a exercita în contra lor acțiunea posesorie în reintegrare și a cere isgonirea lor de pe moșie;

Că, prin urmare, și acest cap de cerere este întemeiat;

Asupra celui de al șaptelea cap de cerere:

Având în vedere că, pe baza celor mai sus expuse, reclamantul cere a fi obligați toți părții în mod solidar la plata sumei de lei zece mii, daune-interese, sau atât cât va aprecia tribunalul;

Considerând că este incontestabil că, prin faptul de a se fi introdus fără nici un drept pe moșia arendată reclamantului, și a-l fi depozat de suprafața de 80 pogoane, pe care le-au arat și semănat, părții s'au făcut răspunzători de daune față de el, potrivit principialui general din art. 998 și 999 c. civ.;

Considerând, însă, că aceste daune se compensează în deajuns cu profitul ce reclamantul va trage din recoltarea acestor pogoane, pentru care nu a depus nici muncă, nici cheltuieli;

Că, deci, nu este locul a i se acorda vre-o sumă pentru această pretențiune de daune;

Asupra daunelor de întârziere și a execuțiunii provizorii:

Având în vedere că, se cere de reclamant a fi obligați părții în mod solidar la plata sumei de câte una sută lei pentru fiecare zi de întârziere în evacuarea moșiei, cerând în același timp și execuțiunea provizorie în ce privește această evacuare;

Considerând că, în principiu, este locul a se acorda daune de întârziere sau cominatorii, de câte ori condamnățiunea nu poate fi executată în mod silit, așa cum este, în genere, pentru obligațiunile de a face, care nu pot fi aduse la îndeplinire când partea condamnată refuză de a se executa;

Că, însă, pentru hotărârile care se pot executa prin forța publică, cum este în specie o evacuare de imobil, daune de întârziere nu au nici o rațiune de a fi acordate, căci dacă întârziere va fi în executare, aceasta nu se va putea datorită decât lipsei de diligență din partea reclamantului;

Că, mai mult încă, în specie s'a cerut și execuțiunea provizorie a evacuării, ceea ce exclude cu atât mai mult ideea de daune cominatorii;

Considerând că, în ce privește această cerere de execuțiune provizorie, ea este admisibilă, căci altfel ar fi un adevărat pericol în întârziere pentru reclamant; în adevăr, din moment ce s'au compensat daunele ce-

rute de el cu profitul ce va avea din recolta porțiunii de moșie ce urmează a fi evacuată de pârâți, ar fi a-l expune la pierderea eventuală a acestui profit, dacă nu i s'ar acorda execuțiunea provizorie și s'ar da astfel, posibilitate pârâților de a putea culege ei recolta;

Pentru aceste motive, redactate de d-l Prim-Președinte C. M. Climescu, admite etc.

(ss) C. M. Climescu, V. Fițescu.

Grefier (s) I. M. Dumitrescu

Judecătoria rurală Ocol. Odobesti Putna

Audiența de la 6 Noembrie 1915

Radu Faraoneanu inculpat

Hotărâre penală executorie. — Apel asupra fondului ei. — Instanța ce are a anula ordinul de executare. — Suspendarea executării.

1. *Apelul asupra fondului unei hotărâri executorii nu se poate judeca mai înainte de a se fi cerut și hotărât anularea ordinului de executare și care anulare are a se pronunța de către instanța de la care emană acel ordin.*

2. *Suspendarea unei hotărâri executorii penale nu poate avea loc decât în urma unei cereri ce are de scop anularea aceluia ordin executor în tot sau în parte și care suspendare are a se pronunța de către instanța ce va judeca acea cerere.*

Judecata,

Având în vedere prezenta petiție prin care Radu Faraoneanu din com. Câmpineanca a cerut a se suspenda executarea mandatului de arestare cu No 15825 din 1 August 1915 al acestei judecătoria, emis contra sa, pentru motivul că a făcut apel contra cărții de judecată penală No. 516 din 30 Iunie 1915 a acestei judecătoria, în baza căreia s'a emis menționatul mandat de arestare, prezentându-ne și un certificat al Grefei Tribunalului Putna din care reiese numai că acea carte de judecată a fost apelată;

Având în vedere că din lucrările de la dosarul fondului se constată cum că R. Faraoneanu prin cartea de judecată penală No. 516 din 30 Iunie 1915 a acestei judecătoria a fost condamnat în prezență, pentru faptul de abuz de încredere prevăzut și pedepsit de art. 330 al. I c. pen. la patru luni închisoare; că această carte de judecată constatându-se că a rămas definitivă prin neapelare s'a dispus de către această judecătoria a se lua măsurile de executare emitându-se mandatul de arestare, iar mai târziu la 19 Octombrie 1915 după luarea măsurilor de executare condamnantul R. Faraoneanu face apel contra cărții de judecată ce are a se executa și cere apoi de la această instanță suspendarea urmăririi;

Că, prin urmare, avem o hotărâre penală a primei instanțe pusă în executare și care totodată se găsește și apelată. E întrebarea că, fără a discuta azi tardivitatea apelului, dacă se va putea judeca apelul asupra fondului unei hotărâri executorii mai înainte de a se fi cerut și judecat anularea aceluia titlu executor? Care e instanța ce are a anula acest titlu executor și pe ce cale și de cine și cum poate fi ordonată suspendarea executării?

Având în vedere că în materie penală executarea hotărârilor în ceea ce privește condamnățiunea penală se face fără a fi investite cu formula executorie, dispunându-se ordonarea executării nu numai în caz de neapelare dar chiar în cazul unei apelări tardive, (C. Botez, leg. jud. p. pag. 1138);

Având în vedere că o hotărâre penală după ce se constată că e rămasă definitivă se dă ordin de executare, ceea ce e echivalent cu formula executorie din procedura civilă care e o inovație a legiuitorului din 1900, variind numai forma prin care se ordonă executarea, de fapt și într'un caz și în altul orice executare făcându-se în numele Regelui (art. 36 constituție);

Având în vedere că atunci când se dă ordin de executare se presupune deci o hotărâre rămasă definitivă și prin urmare ca terminate orice căi de atac ordinare, rămânând singură calea revizuirii și a contestațiunii;

Că, așa fiind, prin luarea măsurilor de executare s'a constatat că au fost terminate căile de atac ordinare așa că pentru a se putea procedea la judecarea fondului acțiunii principale urmează a se decide mai întâi dacă bine sau rău au fost luate măsurile de executare, după care în caz când se va găsi că bine, se va procedea la executare iar în caz când se va găsi că rău au fost luate măsurile de executare, se va anula ordinul de executare, după care se va urma la judecarea fondului de către instanța apelativă și astfel se va hotărâ în mod indirect dacă apelul a fost făcut în termen sau tardiv;

Având în vedere că legiuitorul procedurii penale ne prevăzând contestarea la executare și deci nici regulile ce au a se urma în acest caz, va trebui să se urmeze norma dreptului comun adică regulile procedurii civile. (Tanoviceanu, Pr. penală No. 875);

Având în vedere că conform art. 399 pr. civ. o hotărâre judecătorească executorie având autoritatea lucrului judecat, nu se va putea ataca de acel ce a fost parte în proces decât numai pe calea contestațiunii prevăzută de art. 400 pr. civ.;

Având în vedere că conform art. 400 pr. civ. atunci când contestația e privitoare la înțelesul, întinderea și aplicarea dispozitivului hotărârii ce se execută, se va îndrepta la instanța care a încuviințat executarea;

Că, în cazul de față, R. Faraoneanu pentru a se judeca în fond în apel trebuind a cere mai întâi anularea ordinului de executare și deci urmând a porni o contestație relativă la aplicarea dispozitivului hotărârii ce pretinde că nu e definitiv, urmează ași adresa contestația la instanța ce a ordonat executarea adică la această judecătorie. (Tanoviceanu, Pr. penală No. 877)

Având în vedere că s'ar putea întâmpla ca ordinul de executare să emane de la instanța apelativă la care să existe formulată și cererea de apel dar ne rezolvată încă;

Că, conform principiilor mai sus expuse ar urma că și în acest caz partea să pornească mai întâi contestația în anularea ordinului de executare, pe motivul că rău au fost luate măsurile de executare, deoarece hotărârea ce se execută a fost apelată în termen, după care apoi în caz de admitere a contestației, anulându-se ordinul de executare, să uzeze de apelul făcut;

Având în vedere că în acest caz instanța apelativă sesizată pe calea principală a apelului mai înainte de a discuta fondul procesului s'ar putea să hotărască mai întâi dacă apelul a fost făcut în termen sau tardiv și deci și asupra ordinului de executare, aceasta fiind o ușurare de procedură atât față de părți cât și față de instanțele judecătorești prin faptul că se scutește de a se porni și a se rezolva două cereri pe două căi deosebite cea a contestației și cea a fondului pe calea principală a apelului;

Că prin acest fapt adică partea alegându-și calea principală a apelului în anularea ordinului de executare nu calcă nici un principiu de ordine publică, deoarece instanța ce a dat ordin de executare tot ea își anulează acel ordin, indiferent dacă a pronunțat anularea pe calea apelului sau a contestațiunii, ambele căi ducând la același rezultat și anume constatarea dacă apelul a fost făcut în termen, și mai ales că aceasta ar fi fost procedarea normală în caz când nu ar fi fost constatat că hotărârea e rămasă definitivă deci când nu avea a se cere anularea ordinului de executare;

Având în vedere că R. Faraoneanu cere azi printr'o simplă petiție suspendarea acestei executări;

Având în vedere că conform textelor procedurii penale executarea unei hotărâri va fi suspendată în tot timpul termenului de apel sau recurs precum și în tot timpul judecării apelului sau recursului;

Având în vedere că în cazul de față mai înainte de a se decide dacă are a se procedea la judecarea apelului urmează a se hotărâ mai întâi pe calea contestației asupra anulării ordinului de executare;

Având în vedere că o executare nu se poate suspenda fără a fi pornită și cererea ce va avea ca urmare anularea acelui ordin de executare în tot sau în parte, de oarece suspendarea fără cerere de anulare a executării ar duce la o suspendare nelimitată;

Că, așa fiind, fără a prejudeca fondul unei eventuale contestații, urmează ca condamnantul R. Faraoneanu să pornească mai întâi înaintea acestei instanțe contestațiune în anularea ordinului de executare, după care apoi numai această instanță va putea ordona suspendarea executării;

Pentru aceste motive, judecata respinge etc.

(ss) D. D. Constantinescu.

NOTĂ. — Soluțiunea ne pare juridică și bine motivată. Evident că legiuitorul este foarte restrictiv în suspendarea hotărârilor, fiindcă e un interes social ca pedeapsa să urmeze cât mai repede comiterea infracțiunii.

Suspendarea nu e admisă conform art. 198 și 396 proc. pen. decât în timpul preseris de lege pentru apel or recurs, și, dacă s'a făcut apel or recurs cât timp durează judecata apelului or a recursului. Dacă apelul or recursul s'a făcut în termen, nici o dificultate nu poate să existe, fiindcă termenii legii sunt formali că hotărârea este suspendată.

Quid, dacă s'a făcut apel or recurs peste termen? Legea nu prevede direct această ipoteză, însă incontestabil este că apelul or recursul în acest caz nu mai este suspensiv. Aceasta rezultă din termenii legii și din rațiunea ei.

În adevăr legea spune clar că, dreptul de apel va fi de 10 zile. Prin urmare, dreptul de apel fiind pierdut prin trecerea termenului preseris de lege, apelul făcut este neexistent, este un simulacru de apel, iar nu apel cu efectele prevăzute de lege, de a fi devolutiv și suspensiv.

După rațiune iarăși este inadmisibil ca să se suspende executarea hotărârii penale rămase definitivă, fiindcă cel osândit face un apel or un recurs tardiv. Toți oenașii și toți pușcăriașii ar putea cu o atare interpretare să ceară suspendarea hotărârii rămasă de mulți ani definitivă făcând un simplu apel or recurs fără rost.

De aceea magistratul de la Odobești a avut dreptate când a respins cererea, arătând că singura cale de urmat în atare ipoteză este contestarea la executare, făcută concomitent sau înainte de cererea de suspendare.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASAȚIE S. I

*Recurent Alecu Mălin și a. prin d-l avocat R. Dragomirescu
Intimată Anica Gh. Ștefan prin d-l avocat Iliescu.*

Judecata pricinilor. — Dreptul la replică. — Inchiderea desbaterilor fără să se fi acordat cuvântul în replică. — Exces de putere. — Violarea dreptului de apărare. — Cazul în care se constată că nu era nimic nou de adăugat. — Aprecieri suverană. — Art. 95 și 102 pr. civilă.

Când instanța de fond găsindu-se luminată și uzând de dispozițiunile art. 102 pr. civilă închide desbaterele, nu comite exces de putere și nu violează dreptul de apărare, dacă nu mai acordă cuvântul în replică fiind suverană să aprecieze dacă este destul de lămurită spre a hotări.

Deci, după art. 95 pr. civ. fie care parte are dreptul a vorbi de două ori, însă acea dispoziție de lege presupune că partea care cere să vorbească a doua oară are ceva nou de adăugat, iar nu că voește să repete ceea ce a spus mai înainte.

Așa dar, nu era nevoie de replică când se constată că avocatul nu a arătat că are ceva nou de adăugat, iar instanța de fond s'a declarat luminată, arătând că partea adversă nu a ridicat nici un punct nou pentru care să fie nevoie de replică. (*Cas. s. I, decizia No. 20 din 15 Ianuarie 1916, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Curții de apel Craiova s. I, No. 26/914.*)

CASAȚIE S. II

Recurent Căpitan Dimitrie Lambrino prin d-l avocat Lascăr Rossetti.

Intimată Paulina Orășeanu prin d-l avocat Marin Suflu.

Act autentic. — Imprumut ipotecar. — Clauza că dobânzile se datoresc de plin drept prin expirarea termenului. — Investirea actului cu formula executorie. — Executare. — Art. 171, 175 și 178 pr. civilă și art. 20 din legea autentificării actelor.

Actele autentice fiind executorii dela data exigibilității, pot fi investite cu formula executorie și executate ca și hotărârile judecătorești, în privința tuturor obligațiilor ce cuprind, dacă acele obligațiuni sunt certe, lichide și exigibile.

Astfel, dacă se constată că actul autentic pus în executare, în afară de clauzele referitoare la obiectul contractului de imprumut ipotecar, din care rezultă că obligațiunea de a plăti dobânzile este certă, lichidă și exigibilă, cuprinde o clauză expresă în baza căreia dobânzile sunt datorite de plin drept, prin expirarea termenului, fără somațiune sau chemare în judecată, un asemenea act autentic fiind prin natura sa executoriu ca și o hotărâre judecătorească din momentul investirii sale, instanța de fond violează legea când înlătură acest titlu și cere în privința dobânzilor exigibile o hotărâre judecătorească. (*Cas. II, decizia civilă No. 309 din 2 Decembrie 1915, prin care s'a casat decizia No. 69/915 a Curții de apel din Iași s. II.*)

CASAȚIE S. III

*Recurent Ministerul de Finanțe prin d-l ad. C. Marinescu.
Intimată Natalia G. Docan prin d-l ad. Ștefan H. Ștefan.*

***) Impozitul de 5% asupra venitului capitalului mobilier. — Legea din 1906. — Tranzacție prin care se renunță la un uzufruct, în schimbul unei rendite viagere asigurată cu ipotecă. — Impunerea renditei cu 5%.**

Când printr-o tranzacție se renunță la un drept de uzufruct în schimbul unei rente viagere asigurată cu ipotecă, această rentă viageră este supusă la taxa de 5% prevăzută de art. 6 din legea de la 1906 pentru înființarea taxei de 5% asupra venitului capitalului mobilier, care supune la asemenea taxă în genere ori-ce rendite asigurate prin ipotecă, fără să facă vre-o deosebire asupra cauzelor cari au determinat constituirea renditei. (*Cas. s. III, decizia No. 148 din 7 Martie 1916, prin care s'a casat sentința civilă No. 335/915 a Tribunalului Tutova.*)

INFORMAȚII

Aducem la cunoștința celor interesați, că lucrările d-lui Corneliu Botez, Consilier la Curtea de apel din Galați, și anume: «Noul Codice de ședință al judecătorelui de ocol» adnotat și comentat și «Comentariul său asupra legii timbrului», ambele legate flexibil, se găsesc de vânzare la librăria Socce & C-rie, care are depositul general al acestor două importante serii; ele se mai pot comanda fie la administrația ziarului nostru, fie direct la autor.

Legea timbrului comentată de d-l Botez, cuprinde în anexă și modificările ce i s'au adus, prin legile din 30 Decembrie 1910 și 8 Aprilie 1916.

Ne facem plăcerea a mai comunica cititorilor noștri, că d-l Botez a pregătit, în complectare volumele II ale ambelor lucrări, cu o nouă și vastă materie la care a lucrat fără întrerupere, și cari vor fi date la lumină, îndată ce timpurile vor deveni normale, lucrări coprinzând doctrina și jurisprudența la zi.

* * *

A apărut vol. VIII, partea I-a din Comentariile de drept civil român de d-l profesor D. Alexandresco, cuprinzând Convențiile matrimoniale, (ed. a 2-a), volum de aproape 1000 pagini. Prețul 22 lei.

A apărut *Viața morală a popoarelor și războiul european. Cauze și efecte*, de d-l avocat I. C. Delaturdu. Prețul 2 lei.

Rugăm stăruitor pe onorații noștri abonați din provincie ca abonamentele datorite să le achite prin mandat postal direct la Redacția ziarului *Curierul Judiciar*, pe numele d-lui Codreanu, proprietarul ziarului, singurul în drept a face încasările, sau la prezentare redactorului nostru d-l Ion Baciu sau încasatorului D. Niculescu, legitimați cu autorizație specială în schimbul numai a chitanțelor cu stampila ziarului, ce vor liberă din registre cu matcă, iar cei din capitală să plătească ca și până acum, vechiului nostru încasator C. Petculescu.